

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	9
Natuurbescherming	9
Waterwet	13
Wro	13
Bijstand	15
Volksverzekeringen	17
Bestuursrecht overig	18
Open overheid	18
Politiegegevens	22
Verkeer	22
Verordeningen	23
Vreemdelingenrecht	24
Asiel	24
Richtlijnen en verordeningen	27

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 424

ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2073](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. Verlening ligplaatsvergunning voor woonschip. I.c. kan appellant niet worden aangemerkt als belanghebbende bij het besluit. Appellant heeft voorafgaand aan deze besluitvorming op geen enkele manier bij het college zijn interesse in de ligplaats kenbaar gemaakt. Er is dan ook niet gebleken dat zijn belang zich in voldoende mate onderscheidt van dat van een willekeurig ander. In bezwaar en beroep heeft hij slechts aangevoerd dat hij ook de wens had om een ligplaatsvergunning op die locatie te krijgen, maar dat is onvoldoende om als belanghebbende te worden aangemerkt. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 12-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2410](#) (r.o. 4.6). In de uitspraak van de ABRS, 24-06-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1456](#), wordt niet geoordeeld dat de intentie om de rechtmatigheid van een verdelingsprocedure bij eventueel schaarse vergunningen aan de orde te stellen op zichzelf maakt dat er belanghebbendheid moet worden aangenomen. In deze uitspraak is het belang van de betrokken partij primair ontleend aan het feit dat het ging om een concurrent die werkzaam was in hetzelfde marktsegment als de verkrijger van de vergunning. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3732](#) (r.o. 7.4). Deze situatie is niet gelijk te stellen aan de situatie bij niet-economische vergunningen voor particulieren zoals bij ligplaatsvergunningen voor bestaande woonboten. Bovendien geldt dat ook (potentiële) concurrenten hun belang moeten onderbouwen door aannemelijk te maken dat er concrete plannen zijn om in hetzelfde marktsegment werkzaam te zijn en dat er is aangevangen met de uitvoering van die plannen. Appellant heeft dat voor de ligplaatsvergunning niet gedaan.

JnB 2026, 425

ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2065](#)

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Awb

PROCESBELANG. Inschrijving minderjarige dochter van appellante op het adres van de vader van de dochter. I.c. wordt geoordeeld dat appellante geen belang heeft bij een inhoudelijk oordeel. Dat komt omdat zij is verhuisd naar Duitsland. Uit het adresonderzoek dat het college heeft laten doen, volgt dat het aannemelijk is dat zij in ieder geval al sinds begin oktober 2022 niet meer op de [locatie] in Almere woont. Zij kan dan ook niet meer bereiken dat het college haar dochter opnieuw inschrijft op haar oude adres. Evenmin is tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt dat appellante als gevolg van de uitschrijving van haar dochter schade heeft geleden. Dat zij geen kinderbijslag of kindgebonden budget meer krijgt is namelijk niet het gevolg van de uitschrijving van de dochter uit de brp, maar het gevolg van de verhuizing van appellante naar Duitsland. Immers, ook als de dochter wel op het oude adres zou worden ingeschreven, heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat zij recht heeft op kinderbijslag of kindgebonden budget.

JnB 2026, 426

ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2076](#)

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

Awb

GOEDE PROCESORDE. Afwijzing natuurvergunning. I.c. wordt het betoog over de Duitse rechtspraak en de notitie van Hoekman Milieu Advies niet bij de beoordeling betrokken van het hoger beroep, omdat de goede procesorde zich daartegen verzet. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het college door de complexiteit en omvang van deze stukken en het tijdstip van indiening daarvan, niet de mogelijkheid heeft gehad adequaat op deze stukken te reageren. De notitie bevat nieuwe inzichten en standpunten over de geschiktheid en rol van AERIUS bij de beoordeling van natuurvergunningen, en gaat bovendien uit van een ander project, met andere dieraantallen, dan waarop het besluit betrekking heeft. Zonder schriftelijke reactie van het college over de inzichten en standpunten uit de notitie, die redelijkerwijs op een zo korte termijn niet kon worden gegeven, kan de Afdeling de notitie niet beoordelen. Voor het betoog over de Duitse rechtspraak geldt voorts dat niet duidelijk is waarom dit niet eerder ingediend kon worden.

JnB 2026, 427

MK ABRs, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2061](#)

raad van de gemeente Neder-Betuwe, college van gedeputeerde staten van Gelderland, college van burgemeester en wethouders van Neder-Betuwe en minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 1:2, 8:69a

Crisis- en herstelwet 1.1

Wet ruimtelijke ordening

Waterwet

Ontgrondingenwet

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

RELATIVITEITSVEREISTE. BELANGENORGANISATIE. FEITELIJKE WERKZAAMHEDEN.

Vaststelling bestemmingsplan. Verlening ontgrondingenvergunning, milieuvergunning en watervergunning. Gelet op artikel 8:69a Awb, is het beroep van de Stichting Milieuwerkgroep Midden Betuwe ongegrond. Niet is gebleken dat de Stichting enige feitelijke werkzaamheden heeft verricht. De werkzaamheden van de Stichting sinds 2015 bestaan tot aan het instellen van beroep vrijwel geheel uit het voeren van juridische procedures. Ook is er geen sprake van een bundeling van rechtstreeks bij de bestreden besluiten betrokken individuele belangen, waarin de feitelijke werkzaamheden al zijn gelegen. Anders dan bij bijvoorbeeld een bewonersvereniging die uitdrukkelijk als doel heeft de belangen van bewoners van een straat, wijk of buurt te behartigen, is de doelstelling van de Stichting erop gericht algemene, ideële belangen te behartigen. Dat zij dit doet mede met het oog op het woon- en leefklimaat van bewoners en gebruikers van het gebied, maakt niet dat er sprake is van een bundeling van belangen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de Stichting een groot werkgebied heeft. Gelet op het ontbreken van feitelijke werkzaamheden is de Stichting geen milieuorganisatie. Dit betekent ook dat zij zich niet met succes kan beroepen op de algemene belangen zoals die in haar statuten staan vermeld.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Wro'.

JnB 2026, 428

ABRS, 13-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2010](#)

Awb 8:75

PROCESKOSTEN. ASIEL. I.c. wordt het verzoek om veroordeling in de proceskostenveroordeling toegewezen. Het hoger beroep gaat over de rechtmatigheid van het door de minister verlengen van de beslistermijn. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2829](#), hierover prejudiciële vragen gesteld. Het EU-HvJ heeft in zijn arrest van 05-03-2026, [ECLI:EU:C:2026:160](#) (Safita), antwoord gegeven op die vragen. De Afdeling moet hierover eerst nog einduitspraak doen. Het antwoord op de rechtsvraag of de minister die beslistermijn rechtmatig heeft verlengd, heeft in dit geval geen invloed op de vraag of verzoekers hun proceskosten vergoed moeten krijgen. In dit geval heeft de minister een besluit genomen op de aanvraag van verzoekers om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. De minister heeft, ongeacht de rechtmatigheid van de verlenging van de beslistermijn, ook de beslistermijn van vijftien maanden overschreden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 429

ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2067](#)

burgemeester van Heerlen.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. NOODZAKELIJK. EVENWICHTIG. Sluiting woning voor 12 maanden. I.c. heeft de burgemeester met het enkele toepassen van het Damoclesbeleid onvoldoende gemotiveerd waarom een sluiting van twaalf maanden ook in het geval van appellant noodzakelijk is. Aan de omstandigheden van dit geval kan niet een dermate groot gewicht worden toegekend, dat dit een sluiting van twaalf maanden bij een eerste overtreding rechtvaardigt. Er is geen 'loop' naar de woning waargenomen, er zijn geen wapens of een grote hoeveelheid contant geld aangetroffen en wat betreft de aangetroffen attributen beperken die zich tot een weegschaal met residu en verschillende verpakkingsmaterialen. Daarmee vervulde de woning wel een rol binnen de keten van drugshandel, maar kan, bijvoorbeeld, niet worden gesteld dat de woning een professionele productielocatie was waarbij de kans op herhaling vanwege het professionele karakter groot is en de burgemeester om die reden heeft mogen overgaan tot sluiting van de woning voor twaalf maanden. Verwijzing naar ABRS 14-01-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:189](#), onder 7. Het besluit tot sluiting van de woning voor twaalf maanden is dan ook onevenredig in verhouding tot de met het sluitingsbesluit te dienen doelen. De burgemeester heeft de woning gelet op de omstandigheden van dit geval slechts mogen sluiten voor zes maanden.

JnB 2026, 430

Rechtbank Gelderland, 03-04-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:2577](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Lochem.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 1:3, 8:1

HANDHAVING. VERZOEK. RECREATIEWONING. PERMANENTE BEWONING. BELANGHEBBENDE. Niet-ontvankelijkverklaring handhavingsverzoek tegen permanente bewoning recreatiewoning. I.c. wordt geoordeeld dat het college terecht heeft besloten dat eiseres 1 geen belanghebbende is bij het handhavingsverzoek. In dit geval zijn de eventuele gevolgen die eiseres 1 ondervindt, zodanig beperkt dat dit geen belanghebbendheid oplevert. Verwijzing naar ABRS 23-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3212](#), r.o. 6. In dit geval is het aandeel van eiseres 1 1/114e deel als eigenaresse van de gemeenschappelijke gronden te beperkt om aan te kunnen nemen dat zij daadwerkelijk gevolgen ondervindt van de in deze zaak gestelde overtreding bestaande uit het permanent bewonen van een recreatiewoning op het bospark. Daarbij is van doorslaggevend belang dat de recreatiewoning van eiseres 1 op ongeveer 250 meter afstand ligt van de recreatiewoning waarop het handhavingsverzoek ziet. Ook heeft eiseres 1 vanuit haar recreatiewoning geen zicht op die recreatiewoning. Eisers hebben niet aannemelijk gemaakt dat eiseres 1 daadwerkelijk gevolgen van enige betekenis ondervindt van de permante bewoning van de recreatiewoning. Dat als gevolg van de permanente bewoning van één recreatiewoning het bospark verpaupert, het bospark aantrekkelijk wordt gemaakt voor criminele activiteiten en deze bewoning grote gevolgen heeft voor de planologische uitstraling van het bospark is niet aannemelijk gemaakt. Daarbij merkt de

rechtbank op dat de aangevoerde omstandigheden algemeen van aard zijn en dit algemene belang eiseres 1 niet voldoende onderscheidt van anderen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 431

MK Rechtbank Oost-Brabant, 09-04-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:2266](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant.

Omgevingswet 5.1 aanhef en onder e, 16.53c lid 1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74b

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. NATURA 2000-ACTIVITEIT. PASSENDE BEOORDELING. Verlenen twee omgevingsvergunningen voor het uitvoeren van Natura 2000 activiteiten (jacht, beheer en schadebestrijding) voor faunabeheer in en rondom de Biesbosch. De natuurvergunningen zijn gebaseerd op een passende beoordeling. Eiseres heeft geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de zorgvuldigheid van de totstandkoming van de passende beoordeling, de begrijpelijkheid van de daarin gevolgde redenering of het aansluiten van de conclusies daarop naar voren gebracht. Ongegronde beroepen.

JnB 2026, 432

Rechtbank Den Haag, 01-04-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:8097](#)

college van burgemeester en wethouders van Kaag en Braassem.

Omgevingswet 5.1 lid 2 aanhef en onder a

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.26

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. TOEPASSELIJK RECHT. Last onder dwangsom vanwege verbouwing en illegale bewoning bedrijfspand. In dit geval is sprake van een handhavingsbesluit dat is genomen vóór 1 januari 2024, zodat als uitgangspunt geldt dat het oude recht van toepassing blijft. De rechtbank volgt eiseres niet in haar betoog dat bij het bestreden besluit desalniettemin toepassing gegeven had moeten worden aan de Omgevingswet en het Bbl. Daarbij is van belang dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat voor de uitgevoerde werkzaamheden ook onder het nieuwe recht nog een vergunningplicht geldt. Het zonder omgevingsvergunning uitvoeren van deze werkzaamheden en het in stand houden van het gerealiseerde bouwwerk levert ook onder het nieuwe recht daarom een overtreding op.

[...] 12.1.1 Vaststaat dat onder het oude recht sprake was van een overtreding. De werkzaamheden in het pand betroffen onder meer een wijziging van de draagconstructie en de brandcompartimentering en voor deze werkzaamheden was onder het oude recht een omgevingsvergunning vereist. Niet in geschil is dat voor (een deel van) de uitgevoerde werkzaamheden ten tijde van het bestreden besluit geen omgevingsvergunning voor de technische bouwactiviteit⁷ was vereist. Deze werkzaamheden werden destijds niet vermeld in artikel 2.26,

eerste lid, van het Bbl. De rechtbank volgt het college niet voor zover dat zich op het standpunt heeft gesteld dat van belang is dat artikel 2.26 van het Bbl kort na het nemen van het bestreden besluit is gewijzigd omdat dit artikel een onbedoelde versoepeling inhield van de vergunningplicht zoals die gold onder het oude recht. Evenmin is van belang dat – zoals het college heeft gesteld – sprake was van een fout van de wetgever en dat ten tijde van het bestreden besluit al bekend was dat deze fout binnen afzienbare tijd zou worden hersteld. Artikel 2.26, eerste lid, van het Bbl is met ingang van 1 januari 2025 gewijzigd, maar bij deze wijziging is niet voorzien in terugwerkende kracht. Dat betekent dat uitgegaan moet worden van de tekst van artikel 2.26, eerste lid, van het Bbl zoals die luidde ten tijde van het bestreden besluit.

12.1.2. Dat ten tijde van het bestreden besluit voor (een deel) van de uitgevoerde werkzaamheden niet langer een omgevingsvergunning voor de technische bouwactiviteit was vereist, betekent echter niet dat deze werkzaamheden geheel vergunningvrij waren. In dit geval geldt dat voor de werkzaamheden nog wel een omgevingsvergunning voor de omgevingsplanactiviteit ‘bouwen’ benodigd was. Weliswaar worden in artikel 22.27 van het “Omgevingsplan gemeente Kaag en Braassem” diverse bouwwerkzaamheden van deze vergunningplicht uitgezonderd, maar in artikel 22.23, tweede lid, van het omgevingsplan is vastgelegd dat deze bouwwerkzaamheden uitsluitend vergunningvrij zijn als het aantal woningen gelijk blijft. In dit geval zijn door de bouwwerkzaamheden waarop de last onder dwangsom betrekking heeft drie wooneenheden gerealiseerd. Dat betekent dat voor deze bouwwerkzaamheden een vergunningplicht voor de omgevingsplanactiviteit ‘bouwen’ geldt. Het in stand houden van een zonder de vereiste omgevingsvergunning gerealiseerd bouwwerk is op grond van artikel 22.26 van het omgevingsplan – net als onder het oude recht – verboden.

12.2. Gelet op het voorgaande levert het zonder omgevingsvergunning uitvoeren van de werkzaamheden waarop het bestreden besluit betrekking heeft en het in stand houden van het gerealiseerde bouwwerk, ook naar nieuw recht een overtreding op. Onder die omstandigheden bestaat geen aanleiding om af te wijken van het uitgangspunt dat op een besluit dat wordt genomen na de rechterlijke vernietiging van een eerder besluit, het oude recht van toepassing blijft. Het college heeft het bestreden besluit daarom terecht gebaseerd op het oude recht. [...]

JnB 2026, 433

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 31-03-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:2398](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Schouwen-Duiveland.

Gemeentewet 125

Omgevingswet (Ow) 5.2 lid 1 onder a, 18.1, 18.10 lid 4 onder a

Bruidschat 22.26

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. ONJUISTE OPGAVE VAN

GEGEVENS. I.c. kon het college de omgevingsvergunning en het wijzigingsbesluit op grond

van artikel 18.10, vierde lid, onder a, van de Ow redelijkerwijs intrekken. BOUWSTOP. In de

Ow is de bouwstop niet als een bijzondere vorm van bestuursdwang opgenomen. De

grondslag voor de bouwstop is nu gelegen in artikel 18.1 van de Ow, in samenhang met –

omdat het college in dit geval bevoegd gezag is – artikel 125 van de Gemeentewet. Anders

dan de voorzieningenrechter is de rechtbank van oordeel dat i.c. de bouwstop – in de vorm

van een last onder bestuursdwang – mondeling is opgelegd op 19 augustus 2024 en op 22

augustus 2024 op schrift is gesteld. Het college is daartoe bevoegd op grond van artikel 5:31,

eerste en tweede lid, van de Awb. De last onder dwangsom – ten behoeve van het beëindigd

houden van de overtreding – heeft het college aan eiser opgelegd op 22 augustus 2024. Dit is

niet in strijd met artikel 5:6 van de Awb, omdat de bestuursdwang die strekte tot het onmiddellijk beëindigen van de overtreding op dat moment was uitgevoerd en daarom was uitgewerkt. **CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE.** Uit jurisprudentie van de Afdeling over de bouwstop uit artikel 5.17 van de Wabo blijkt dat het college geen legalisatieonderzoek had hoeven doen voor oplegging van de bouwstop (last onder bestuursdwang). De rechtbank ziet geen reden om deze jurisprudentie niet voort te zetten onder de Ow.

JnB 2026, 434

Rechtbank Den Haag, 27-03-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:7185](#)

college van burgemeester en wethouders van Zuidplas.

Omgevingswet 1.4, 1.6, 1.7, 1.8 lid 1, 5.1 lid 1 onder a

Omgevingsplan 22.26, 22.27 onder a, 22.36

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 3.5, 3.111 lid 1, lid 2, 4.204 lid 1, lid 2

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. VERZOEK. OVERTREDING. ALGEMENE ZORGPLICHTEN.

Afwijzing handhavingsverzoek schuur wegens vocht- en geluidsoverlast in woning. I.c. is geen sprake van een overtreding van het Bbl waartegen het college handhavend had moeten optreden. Bij het ontbreken van een meer specifieke regel en als sprake is van onmiskenbare strijd met een algemene zorgplicht, kan op grondslag van die algemene zorgplicht handhavend worden opgetreden. Nu het college niet heeft onderzocht of die situatie zich in dit geval voordoet, is het bestreden besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid en berust dit niet op een draagkrachtige motivering. Instandlating rechtsgevolgen. Of de aanwezigheid van de schuur daadwerkelijk tot schade aan de woning van eiser heeft geleid of zal leiden, vergt nader onderzoek. Reeds daarom is van een onmiskenbare strijd met de algemene zorgplichten uit de Omgevingswet geen sprake.

JnB 2026, 435

Rechtbank Midden-Nederland, 13-03-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:1156](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente IJsselstein.

Algemene plaatselijke verordening IJsselstein 2023 (Apv 2023)

OMGEVINGSWET. APV. UITWEG. EXCEPTIEVE TOETSING. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL.

Verlenen omgevingsvergunning realiseren uitweg. Sprake is van een gebonden bevoegdheid in een algemeen verbindend voorschrift. Artikel 2.12 van de Apv 2023 geeft een vastomlijnd toetsingskader. De vergunning voor een uitweg wordt slechts geweigerd als de activiteit in strijd is met één of meer van de genoemde weigeringsgronden. Er is in zoverre sprake van een gebonden besluit. Verwijzing naar CBb 26-03-2024, [ECLI:NL:CBB:2024:190](#). Eisers hebben niet onderbouwd waarom deze bepaling tot onevenredige uitkomsten zou leiden. Weliswaar is het criterium van de noodzaak van de uitweg verlaten, maar dat maakt nog niet dat de bepaling in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. De gewijzigde bepaling in de Apv is een redelijke invulling van de regelgevende bevoegdheid. Er is geen reden om het voorschrift onverbindend te verklaren. Ook bij rechtstreekse toetsing is er geen reden om het voorschrift buiten toepassing te laten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Limburg, 14-04-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:3528](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 436

MK ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2097](#)

college van gedeputeerde staten van Utrecht, appellant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8, 3.10, 3.12, 3.17

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. NULSTANDBELEID. ERNSTIGE SCHADE.

Ontheffing doden wilde zwijnen in de provincie Utrecht. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het voor het college mogelijk is om een concrete dreiging van ernstige schade aannemelijk te maken met verwijzing naar opgetreden schade in situaties die vergelijkbaar zijn. Het college kan daartoe verwijzen naar situaties in Gelderland en Limburg, omdat zich daar aangewezen leefgebieden voor wilde zwijnen bevinden, en de situatie in Noord-Brabant, waar inmiddels ook wilde zwijnen voorkomen. Bovendien wordt de ontheffing op voorhand verleend om ernstige schade te voorkomen, die in dit geval nog niet is opgetreden. Deze ontheffing is juist gericht op het voorkomen dat die ernstige schade in de provincie Utrecht ontstaat. Van het college kan niet worden gevergd dat het eerst het ontstaan van die schade afwacht. Evenmin kan van haar worden geëist dat het een theoretisch onderzoek laat uitvoeren naar de mogelijkheden van het ontstaan van schade binnen de grenzen van de provincie, terwijl er specifieke gegevens beschikbaar zijn van schade veroorzaakt door wilde zwijnen in andere delen van Nederland waar de omstandigheden vergelijkbaar zijn. Wel moet het college motiveren waarom de situaties vergelijkbaar zijn met die in de provincie Utrecht.

I.c. heeft het college aannemelijk gemaakt dat de ontheffing nodig is ter voorkoming van ernstige schade, in het belang van de verkeersveiligheid en voor het voorkomen of bestrijden van onnodig lijden van zieke of gebrekkige dieren.

JnB 2026, 437

ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2076](#)

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

EVRM 8

EU Handvest 15, 16

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 9.4 lid 8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. REFERENTIESITUATIE. Afwijzing aanvraag natuurvergunning. Het betoog dat de rechtbank ten onrechte het college volgt in zijn standpunt dat de referentiesituatie niet kan worden ontleend aan de milieuvergunning van 27 maart 2008, wordt niet gevolgd. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de milieuvergunning van 27 maart 2008 geen besluit is als bedoeld in artikel 9.4, achtste lid, van de Wnb. De Afdeling kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank dat uit de tekst van de

milieuvergunning van 27 maart 2008 niet kan worden afgeleid dat daarbij is getoetst aan artikel 6, tweede, derde en vierde lid, van de Habitatrictlijn en de onder 8.2.2 - 8.3 opgenomen overwegingen waarop dat oordeel is gebaseerd. Geen strijd met artikel 15 en 16 van het EU Handvest en artikel 8 van het EVRM.

JnB 2026, 438

Rechtbank Gelderland, 16-04-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:2966](#)

staatssecretaris van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:26, 8:69

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. VERZOEK. Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen Lelystad Airport. OVERTREDING. Gelet op de omstandigheid dat de indiener van het beroep, de stichting, in haar beroepsgronden geen gronden heeft gericht tegen de stelling van verweerder dat sprake is van een overtreding, valt de stelling van Lelystad Airport, gelet op artikel 8:69, eerste lid, van de Awb, dat geen sprake is van een overtreding, buiten de omvang van dit geding. De rechtbank is van oordeel dat de vraag of in een concreet geval daadwerkelijk een overtreding is gepleegd, geen kwestie van openbare orde is die verplicht tot ambtshalve toetsing door de bestuursrechter. Toegespitst op deze zaak houdt dat in dat de rechtbank ambtshalve moet toetsen of de staatssecretaris wel bevoegd is om te beslissen over een handhavingsverzoek ten aanzien van Lelystad Airport op grond van de Wnb, maar niet of daadwerkelijk een overtreding is begaan. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE. Verweerder heeft kunnen besluiten dat in dit geval sprake was van concreet zicht op legalisatie van de overtreding. Verweerder heeft in haar belangenafweging om niet handhavend op te treden onvoldoende gewicht toegekend aan de omstandigheid dat er reeds 3,5 jaren waren verstreken sinds de ontwerp-vergunning ter inzage heeft gelegen en destijds nog geen concreet moment bekend was wanneer de natuurvergunning zou worden verleend. Verweerder moet opnieuw een belangenafweging maken over het wel of niet handhavend optreden tegen Lelystad Airport.

[...] 7.5. De rechtbank overweegt dat zij in deze procedure niet toekomt aan de beoordeling van de stelling van Lelystad Airport. Zij licht dat als volgt toe. In de beslissing op bezwaar is verweerder niet (uitdrukkelijk) ingegaan op de vraag of Lelystad Airport wel of niet in overtreding was. Daarentegen heeft verweerder ervoor gekozen om niet handhavend op te treden tegen Lelystad Airport omdat sprake was van een concreet zicht van legalisatie van de overtreding. Dit laatste is bevestigd door verweerder op zitting. Gelet op de omstandigheid dat de indiener van het beroep, de stichting, in haar beroepsgronden geen gronden heeft gericht tegen de stelling van verweerder dat sprake is van een overtreding, valt de stelling van Lelystad Airport, gelet op artikel 8:69, eerste lid, van de Awb, buiten de omvang van dit geding. De stelling van Lelystad Airport vormt hiermee namelijk een eigen grond tegen de beslissing op bezwaar. Om ook met gronden te mogen komen had Lelystad Airport zelf een ontvankelijk beroep moeten indienen. Nu zij dat niet heeft gedaan, kan zij zich slechts verweren tegen aantasting van haar belangen als gevolg van de door de stichting uitgelokte toetsing. De rechtbank kan dus niet op grond van de stelling van Lelystad Airport toekomen aan de vraag of sprake is van een overtreding.

7.6. Zoals volgt uit overweging 7.1 moet de rechtbank die vraag desondanks wel beantwoorden, als de vraag of een overtreding is gepleegd een kwestie van openbare orde is. Of dat zo is blijkt echter niet eenduidig uit de rechtspraak van de Afdeling.4 De rechtbank is evenwel van oordeel dat de

vraag of in een concreet geval daadwerkelijk een overtreding is gepleegd, geen kwestie van openbare orde is die verplicht tot ambtshalve toetsing door de bestuursrechter. Daarbij betreft de rechtbank het uitgangspunt dat de ambtshalve toetsing aan bepalingen van openbare orde een uitzondering is op het uitgangspunt dat partijen de omvang van het geding bepalen. Een dergelijke uitzondering moet beperkt worden uitgelegd. Daarbij geldt dat in beginsel de bevoegdheid van een bestuursorgaan om een besluit te nemen ambtshalve wordt getoetst. Naar het oordeel van de rechtbank beperkt die beoordeling zich echter tot de vraag of het bestuursorgaan in het algemeen een bevoegdheid had om een beslissing te nemen, maar niet of die bevoegdheid in het concrete geval juist is toegepast. Toegesplitst op deze zaak houdt dat in dat de rechtbank ambtshalve moet toetsen of de staatssecretaris wel bevoegd is om te beslissen over een handhavingsverzoek ten aanzien van Lelystad Airport op grond van de Wnb, maar niet of daadwerkelijk een overtreding is begaan. Gelet hierop komt de rechtbank niet toe aan beantwoording van de vraag of in dit geval sprake is van een overtreding.

[...] 8.8. De rechtbank oordeelt dat verweerder heeft kunnen besluiten dat in dit geval sprake was van concreet zicht op legalisatie van de overtreding. De rechtbank acht hiertoe van belang dat het gebruik waarop het handhavingsverzoek ziet, past binnen het ontwerpbesluit. Ook was niet op voorhand duidelijk dat de natuurvergunning niet verleend kon worden. Het moeten voldoen aan een additionaliteitstoets betekent niet, dat het niet mogelijk is om een natuurvergunning te verlenen voor het aangevraagde project. Dat het een lastige opgave is en dat een in de toekomst verleende natuurvergunning mogelijk kan worden vernietigd staat niet ter discussie, maar is onvoldoende om te oordelen dat op voorhand duidelijk is dat een vergunning geen rechtskracht zal verkrijgen.

[...] 8.10. De rechtbank stelt vast dat sinds de terinzagelegging van de ontwerp-vergunning tot de beslissing op bezwaar ongeveer 3,5 jaar waren verstreken. De aanvraag van de natuurvergunning dateert van 1 oktober 2020 en daarmee was ten tijde van de beslissing op de bezwaar, de beslistermijn op de aanvraag van de natuurvergunning van 6 maanden, ruimschoots overschreden. Op de zitting kon verweerder niet mededelen wanneer de natuurvergunning naar verwachting zal worden verleend. Daarentegen heeft verweerder aangegeven dat de aanvraag aangevuld dient te worden met een additionaliteitstoets en daarnaast nog een (politiek) besluit genomen moet worden over de aanvraag.

8.11. In de beslissing op bezwaar heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende rekenschap gegeven van de omstandigheden dat er reeds 3,5 jaren waren verstreken sinds de ontwerp-vergunning ter inzage lag en er nog geen zicht was op een concreet moment waarop de vergunning verleend kon worden. Hierdoor ontstaat volgens de rechtbank een onaanvaardbare impasse. Verweerder treedt niet op omdat hij een concreet zicht op legalisatie ziet in een aanvraag. De verlening van de natuurvergunning laat echter op zich wachten, zodat niemand (zowel verweerder, de stichting als Lelystad Airport) weet waar hij of zij aan toe is. Lelystad Airport weet niet aan welke regels zij zich moet houden. Verweerder kan Lelystad Airport niet verplichten zich te houden aan regels in een ontwerp-vergunning en de stichting kan de voorschriften in de ontwerp-vergunning niet aanvechten zolang er geen definitief besluit is genomen. Ook kan de stichting geen handhaving afdwingen. De rechtbank vindt dit niet juist. Zij is van oordeel dat verweerder uitdrukkelijk had moeten motiveren waarom ondanks de lange periode, de voortdurende onzekerheid over wanneer daadwerkelijke vergunningverlening plaatsvindt en de bijbehorende onzekerheid voor partijen, toch nog steeds sprake is van zodanig concreet zicht op legalisatie dat dit zwaarder weegt dan de andere belangen. De rechtbank benadrukt daarbij dat verweerder niet verplicht is om af te zien van handhaving als sprake is van een concreet zicht op legalisatie van de overtreding. Het is en

blijft een bevoegdheid om handhavend op te treden. De rechtbank acht het ook van belang om op te merken dat het belang wat gehecht kan worden aan de omstandigheid dat sprake is van concreet zicht op legalisatie van de overtreding, afneemt naarmate de tijd vordert zonder definitieve besluitvorming. Temeer wanneer het zicht op legalisering gedurende die tijd niet concreter wordt, maar eerder afneemt. De beroepsgrond slaagt.

[...] 9. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt de beslissing op bezwaar. Verweerder heeft in haar belangenafweging om niet handhavend op te treden onvoldoende gewicht toegekend aan de omstandigheid dat er reeds 3,5 jaren waren verstreken sinds de ontwerp-vergunning ter inzage heeft gelegen en destijds nog geen concreet moment bekend was wanneer de natuurvergunning zou worden verleend. Verweerder moet opnieuw een belangenafweging maken over het wel of niet handhavend optreden tegen Lelystad Airport, ondanks de omstandigheid dat een ontwerp-natuurvergunning ter inzage heeft gelegen. Omdat de natuurvergunning op het moment van deze uitspraak nog niet is verleend, er aanvullende stukken ingediend moeten worden om de aanvraag te complementeren en er nog (politieke) besluitvorming volgt, ziet de rechtbank geen mogelijkheden voor finale geschilbeslechting. Zij zal verweerder daarom opdragen binnen acht weken een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak. In deze nieuwe beslissing op bezwaar dient verweerder uitdrukkelijk de tijdspanne te betrekken tussen de ter inzage legging van het ontwerp en de nieuwe beslissing op het bezwaar van de stichting, evenals de belangen van partijen en de natuur. [...]

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Staatssecretaris moet opnieuw beoordelen of hij handhavend gaat optreden tegen de uitbreiding van Lelystad Airport") uitgebracht.

JnB 2026, 439

MK Rechtbank Gelderland, 16-04-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:2969](#)

minister voor Natuur en Stikstof (thans: de staatssecretaris van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur), verweerder.

Habitatrichtlijn 6 lid 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

Luchthavenbesluit 2014

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.4 lid 1, 11.9 lid 3

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. POSITIEVE WEIGERING.

REFERENTIESITUATIE. PROJECT. Besluit dat Eindhoven Airport geen natuurvergunning nodig heeft voor het aangevraagde project 'Civiel gebruik Eindhoven Airport'. Geoordeeld wordt dat verweerder ten onrechte in het bestreden besluit heeft besloten dat het aangevraagde project door Eindhoven Airport niet vergunningplichtig is. De aanvraag voor de natuurvergunning heeft geen betrekking op de voortzetting van één-en-hetzelfde project als waarvoor met het Luchthavenbesluit 2014 toestemming was verleend. Er is geen sprake van continuïteit en identiteit van de voorwaarden waaronder de activiteiten van Eindhoven Airport worden uitgevoerd. **MAATWERKVOORSCHRIFT.** Opleggen maatwerkvoorschrift aan Eindhoven Airport. In voorschrift 4 van het maatwerkvoorschrift is het bestaande recht van Eindhoven Airport vastgesteld op 143.795 kg NOx emissies/jaar. Geoordeeld wordt dat het maatwerkvoorschrift is opgelegd in strijd met artikel 11.9, derde lid, van het Bal. Zoals overwogen heeft verweerder ten onrechte besloten dat het aangevraagde project door Eindhoven Airport niet vergunningplichtig was. Hierdoor was het mogelijk om het gestelde

voorschrift uit het maatwerkvoorschrift te verbinden aan een natuurvergunning en daarmee ontstaat er strijd met artikel 11.9, derde lid, van het Bal.

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBGEL:2026:2962](#), [ECLI:NL:RBGEL:2026:2963](#), [ECLI:NL:RBGEL:2026:2964](#) en [ECLI:NL:RBGEL:2026:2970](#).

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) ("Wél natuurvergunning nodig voor Rotterdam en Eindhoven Airport") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2061](#) (zie ook de samenvattingen onder de kopjes 'Algemeen bestuursrecht' en 'Verordeningen');
- Rechtbank Rotterdam, 07-04-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:4382](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2026, 440

MK ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2061](#)

Stichting Milieuwerkgroep Midden Betuwe, gevestigd te Neder-Betuwe, en anderen, allen wonend te IJzendoorn, gemeente Neder-Betuwe, appellanten.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 8:69a

Crisis- en herstelwet 1.1

Wet ruimtelijke ordening

Waterwet

Ontgrondingenwet

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WRO. WABO. ONTGRONDINGENWET. WATERWET. RELATIVITEITSVEREISTE.

BELANGENORGANISATIE. FEITELIJKE WERKZAAMHEDEN. Gelet op artikel 8:69a Awb, is het beroep van de Stichting ongegrond. Niet is gebleken dat de Stichting enige feitelijke werkzaamheden heeft verricht. De werkzaamheden van de Stichting sinds 2015 bestaan tot aan het instellen van beroep vrijwel geheel uit het voeren van juridische procedures. Ook is er geen sprake van een bundeling van rechtstreeks bij de bestreden besluiten betrokken individuele belangen, waarin de feitelijke werkzaamheden al zijn gelegen. Anders dan bij bijvoorbeeld een bewonersvereniging die uitdrukkelijk als doel heeft de belangen van bewoners van een straat, wijk of buurt te behartigen, is de doelstelling van de Stichting erop gericht algemene, ideële belangen te behartigen. Dat zij dit doet mede met het oog op het woon- en leefklimaat van bewoners en gebruikers van het gebied, maakt niet dat er sprake is van een bundeling van belangen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de Stichting een groot werkgebied heeft. Gelet op het ontbreken van feitelijke werkzaamheden is de Stichting

geen milieuorganisatie. Dit betekent ook dat zij zich niet met succes kan beroepen op de algemene belangen zoals die in haar statuten staan vermeld.

[...] 7.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 20 maart 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1139](#), geldt in een geval als hier, waarin een belangenorganisatie die volgens haar statuten één of meer algemene belangen behartigt, ontvankelijk is omdat zij een zienswijze naar voren heeft gebracht, het volgende. In het kader van het relativiteitsvereiste wordt naast de statutaire doelstellingen mede van belang geacht of zo'n belangenorganisatie enige feitelijke werkzaamheden heeft verricht die invulling geven aan één of meer van de algemene belangen die zij volgens haar statuten behartigt. Dit betekent dat een belangenorganisatie niet kan opkomen voor de algemene belangen die zij volgens haar statuten behartigt als zij in het geheel geen feitelijke werkzaamheden heeft verricht.

7.2.3. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 26 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP2116](#), moet bij de beoordeling of een belangenorganisatie feitelijke werkzaamheden verricht, worden uitgegaan van de feitelijke werkzaamheden die de belangenorganisatie heeft verricht tot uiterlijk de dag voor het einde van de termijn waarbinnen beroep kan worden ingesteld. Daarbij geldt dat aan de werkzaamheden verricht in het jaar vóór het instellen van beroep het meeste gewicht toekomt, maar dat ook werkzaamheden langer dan een jaar geleden van belang kunnen zijn. Zie ook de uitspraak van de Afdeling van 21 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3431](#), onder 2.4.

Verder geldt dat het enkel voeren van juridische procedures tegen besluiten niet kan worden aangemerkt als feitelijke werkzaamheden in de zin van artikel 1:2, derde lid, van de Awb. Ook werkzaamheden die verband houden met het voeren van juridische procedures, zoals het indienen van zienswijzen over ontwerpbesluiten, het vergaren van informatie ten behoeve van bestuursrechtelijke procedures en het via de website informeren van derden over aanhangige of afgeronde procedures, zijn geen feitelijke werkzaamheden. Zie onder meer de uitspraken van de Afdeling van 23 april 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1835](#), 31 januari 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:373](#), en 18 maart 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:808](#).

7.2.4. De Stichting heeft geen eigen website waarop haar werkzaamheden beschreven staan. Op verzoek van de Afdeling heeft zij daarom een overzicht met bijlagen gestuurd van de werkzaamheden die zij stelt te verrichten.

De Afdeling overweegt dat uit dit overzicht blijkt dat de werkzaamheden van de Stichting sinds 2015 tot aan het instellen van beroep vrijwel geheel bestaan uit het voeren van juridische procedures over de ontwikkeling binnen de Willemspolder en over de Dijkversterking Neder-Betuwe. De overige werkzaamheden houden sterk verband met deze procedures en zijn aan te merken als voorbereidende werkzaamheden op deze juridische procedures. Deze betreffen overleg met overheden en initiatiefnemers, deelname aan bijeenkomsten en participatietrajecten en het indienen van zienswijzen over projecten. Het geven van een interview over het project op de Willemspolder, acht de Afdeling een feitelijke werkzaamheid die in verband staat met de juridische procedure. Niet is gebleken dat de Stichting andere activiteiten of initiatieven onderneemt ter verwezenlijking van haar doelen.

7.2.5. De Afdeling overweegt ook dat er geen sprake is van een bundeling van rechtstreeks bij de bestreden besluiten betrokken individuele belangen, waarin de feitelijke werkzaamheden al zijn gelegen. Anders dan bij bijvoorbeeld een bewonersvereniging die uitdrukkelijk als doel heeft de belangen van bewoners van een straat, wijk of buurt te behartigen, is de doelstelling van de Stichting erop gericht algemene, ideële belangen te behartigen, namelijk de bescherming en verbetering van

natuur, landschap en milieu binnen de regio Midden Betuwe. Dat zij dit doet mede met het oog op het woon- en leefklimaat van bewoners en gebruikers van het gebied, maakt naar het oordeel van de Afdeling niet dat er sprake is van een bundeling van belangen. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de Stichting een groot werkgebied heeft.

7.2.6. Op grond van voorgaande overwegingen concludeert de Afdeling dat niet is gebleken dat de Stichting enige feitelijke werkzaamheden heeft verricht. De Afdeling overweegt dat de Stichting gelet op het ontbreken van feitelijke werkzaamheden geen milieuorganisatie is. Dit betekent ook dat zij zich niet met succes kan beroepen op de algemene belangen zoals die in haar statuten staan vermeld.

De door de Stichting in beroep ingeroepen rechtsregels strekken niet tot bescherming van de belangen waarop de Stichting zich kan beroepen. Artikel 8:69a van de Awb staat daarom in de weg aan vernietiging van de besluiten op grond van wat de Stichting daartegen heeft aangevoerd. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2026, 441

MK CRvB, 14-04-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:389](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Participatiewet (PW) 15

Wet op de huurtoeslag (Wht) 11

PARTICIPATIEWET. ONZELFSTANDIGE WOONRUIMTE. GEEN HUURTOESLAG. AFWIJZING BIJZONDERE BIJSTAND HUURKOSTEN. VOORLIGGENDE VOORZIENING. Anders dan waar de rechtbank kennelijk van uitgaat, is er niet slechts sprake van een bewuste beslissing over de noodzaak van het niet vergoeden van kosten als bedoeld in artikel 15, eerste lid, tweede volzin, indien uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever – afzonderlijk – heeft beoordeeld dat de redenen voor niet-vergoeding ook opgaan bij betrokkenen met een inkomen op bijstandsniveau. De afwijzing van de aanvraag om bijzondere bijstand in de vorm van een woonkostentoeslag blijft in stand. Aangevallen uitspraak vernietigd.

4.1. Het college heeft aangevoerd dat, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, wel sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 15, eerste lid, tweede volzin, van de PW. Uit de wetsgeschiedenis van de Wht blijkt namelijk dat de wetgever niet alleen om zuiver budgettaire redenen ervoor heeft gekozen om de huurkosten van onzelfstandige woonruimtes niet te vergoeden. Dit betekent dat artikel 15, eerste lid, tweede volzin, van de PW onverkort van toepassing is. Deze grond slaagt. Daarvoor is het volgende van belang.

4.1.1. Het recht op bijstand strekt zich niet uit tot kosten die in de voorliggende voorziening als niet noodzakelijk zijn aangemerkt. Dit staat in artikel 15, eerste lid, tweede volzin, van de PW. Gelet op deze bepaling heeft de PW geen functie indien binnen de voorliggende voorziening een bewuste beslissing is genomen over de noodzaak van vergoeding van bepaalde kostensoorten in het algemeen of in een specifieke situatie. Het gaat hierbij dus niet om de noodzaak van de kosten zelf, maar om de noodzaak van vergoeding van deze kosten. Bijstandverlening is wel nog steeds mogelijk als de kosten om zuiver budgettaire redenen buiten de vergoedingssfeer van de voorliggende voorziening vallen. De Raad heeft dit eerder tot uitdrukking gebracht in andere uitspraken.[...]

4.1.7. Anders dan waar de rechtbank kennelijk van uitgaat, is er niet slechts sprake van een bewuste beslissing over de noodzaak van het niet vergoeden van kosten als bedoeld in artikel 15, eerste lid, tweede volzin, indien uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever – afzonderlijk – heeft beoordeeld dat de redenen voor niet-vergoeding ook opgaan bij betrokkenen met een inkomen op bijstandsniveau. Overigens is de Wht juist bedoeld voor deze doelgroep [...] en zijn de vergoedingen ook inkomensafhankelijk gemaakt, zodat niet goed is voor te stellen dat de wetgever niet zou hebben stilgestaan bij de gevolgen voor personen met een inkomen op bijstandsniveau bij het niet vergoeden van bepaalde kosten binnen deze wet.

4.2. Uit 4.1 tot en met 4.1.7 volgt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college de aanvraag niet had mogen afwijzen op grond van artikel 15, eerste lid, tweede volzin, van de PW. De devolutieve werking van het hoger beroep brengt vervolgens met zich dat de Raad de door de rechtbank onbesproken gelaten gronden van het beroep moet beoordelen. Betrokkene heeft echter ter zitting bevestigd dat er geen gronden zijn die de rechtbank onbesproken heeft gelaten. [...]

De Raad heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht (“Aanvraag bijzondere bijstand huurkosten afgewezen”).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2026, 442

MK CRvB, 09-04-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:362](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Algemene Ouderdomswet (AOW)

Kaderwet SZW-subsidies

Tijdelijk besluit eenmalig bedrag ouderen van Surinaamse herkomst (TBSH) 3

Toescheidingsovereenkomst inzake nationaliteiten tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname

AOW. TBSH. LEEFTIJDVOORWAARDE. Betrokkene is in haar geboorteland Suriname op 16-jarige leeftijd getrouwd en op 17-jarige leeftijd moeder geworden. Vervolgens is ze in 1966, dus voordat Suriname onafhankelijk werd, vanuit Suriname naar Nederland verhuisd. Op de TBSH-aanvraag van betrokkene is afwijzend beslist op de grond dat betrokkene jonger was dan achttien jaar toen zij naar Nederland verhuisde.

De Raad komt tot de conclusie dat onverkorte toepassing van artikel 3, aanhef en onder c, van het TBSH met als gevolg dat personen van Surinaamse herkomst die uiterlijk op 25 november 1975 in Nederland zijn komen wonen en eerder in het huwelijk waren getreden worden uitgesloten van de tegemoetkoming, in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Deze bepaling moet daarom voor die personen buiten toepassing worden gelaten. Dit betekent dat de rechtbank terecht het bestreden besluit heeft vernietigd.

JnB 2026, 443

MK CRvB, 09-04-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:359](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Algemene Ouderdomswet (AOW)

Kaderwet SZW-subsidies

Tijdelijk besluit eenmalig bedrag ouderen van Surinaamse herkomst (TBSH)

Toescheidingsovereenkomst inzake nationaliteiten tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname

AOW. TBSH. LEEFTIJDVOORWAARDE. Afwijzing tegemoetkoming TBSH op de grond dat betrokkene jonger was dan 18 jaar toen hij in 1968 vanuit Suriname naar Nederland verhuisde. Appellant heeft aangevoerd dat uit zijn levensloop blijkt dat hij bewust de keuze heeft gemaakt naar Nederland te komen, er te blijven en Nederlander te blijven. De Raad is van oordeel dat aan de leeftijdsvoorwaarde onlosmakelijk is verbonden dat degene die hieraan niet voldoet, niet in aanmerking komt voor de tegemoetkoming. Dit is het beoogde resultaat van het stellen van deze voorwaarde. Er is op geen enkele wijze gebleken dat die voorwaarde in het geval van appellant nadeliger uitpakt dan door de regelgever is beoogd, of om andere redenen onredelijk bezwarend is. Aangevallen uitspraak bevestigd.

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 9 april 2026: [ECLI:NL:CRVB:2026:360](#).

JnB 2026, 444

MK CRvB, 09-04-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:361](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

Algemene Ouderdomswet (AOW)

Tijdelijk besluit eenmalig bedrag ouderen van Surinaamse herkomst (TBSH)

AOW. TBSH. WOONDUURCRITERIUM. Afwijzing tegemoetkoming op grond van het TBSH, omdat appellante op 1 juli 2024 niet tenminste twintig jaar in Nederland heeft gewoond. Vast staat dat appellante al zeer geruime tijd geen economische activiteit meer verricht. Zij kan zich dus in haar huidige situatie niet beroepen op de bepalingen inzake de vrijheid van vestiging en er kan om die reden ook geen sprake zijn van een belemmering van die vrijheid. Ook als gekeken wordt naar de situatie in 1973 is daar geen sprake van. Appellante stond toen voor de keuze om in Nederland te blijven of naar België te vertrekken. Op dat moment bestond de TBSH niet en konden de daarin opgenomen voorwaarden haar keuze ook niet beïnvloeden. Een argumentatie die er op neer komt dat appellante van de keuze voor België weerhouden had kunnen worden omdat zij als gevolg daarvan haar aanspraak op een toekomstige tegemoetkoming die vijftig jaar later is geïntroduceerd zou verliezen gaat uit van een zodanig geheel van te onzekere, hypothetische en indirecte omstandigheden dat geen sprake kan zijn van een belemmering van de vrijheid van vestiging. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Open overheid

JnB 2026, 445

MK ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2063](#)

Nationale ombudsman.

Wet open overheid (Woo) 4.1, 4.1a, 5.1 lid 2 onderdeel e, 5.3, 5.5 lid 1, lid 4

WOO. VERZOEK. PERSOONLIJKE LEVENSSFEER. OPENBAARMAKING NAAM. Verstrekking naam bepaalde medewerker aan appellant onder de voorwaarde dat hij de naam niet verder verspreidt. De enkele omstandigheid dat een medewerker in het kader van zijn werk weleens contact heeft met personen van buiten de organisatie waarin hij werkzaam is, maakt nog niet dat de medewerker die organisatie vertegenwoordigt en zodoende wegens zijn functie in de openbaarheid treedt. Bij deze beoordeling is beslissend welke functie de betreffende medewerker uitoefende ten tijde van de totstandkoming van het document waarin zijn naam wordt genoemd. De door appellant bedoelde vaste werkwijze van de Nationale ombudsman verzet zich niet tegen het onder voorwaarde verstrekken van informatie. BORGEN BEHOUD DOCUMENTEN. De vernietiging van de e-mailbox van een vertrokken medewerker was niet in strijd met artikel 4.1a van de Woo. De rechtbank mocht aannemelijk achten dat de e-mails die zich ten tijde van de vernietiging nog in de e-mailbox van de betrokken medewerker bevonden, niet relevant waren voor de Woo-verzoeken van appellant. INFORMATIE DIE

VERZOEKER BETREFT. Artikel 5.5 van de Woo geeft een verzoeker aanspraak op verstrekking van in documenten neergelegde informatie die op de verzoeker betrekking heeft. Informatie over de lengte van een lijst met contactafspraken is niet aan te merken als dergelijke informatie. **INFORMATIE OUDER DAN VIJF JAAR.** Artikel 5.3 van de Woo is niet van toepassing op verzoeken om verstrekking van informatie op grond van artikel 5.5 van de Woo, zoals hier aan de orde. Artikel 5.3 vermeldt immers een te maken weging ten opzichte van het algemeen belang van openbaarheid, welk belang bij de toepassing van artikel 5.5 geen rol speelt. Dit laat echter onverlet dat de leeftijd van de niet verstrekte informatie op grond van artikel 5.5 zelf moet worden betrokken bij de ingevolge het eerste lid van dat artikel te maken weging ten opzichte van het belang van de verzoeker bij toegang tot op hem betrekking hebbende informatie. **NAVRAAG.** De Woo verplichtte de Nationale Ombudsman niet om bij de betrokken personen te informeren of zij bezwaar hebben tegen het verstrekken van hun namen of persoonlijke beleidsopvattingen.

JnB 2026, 446

MK ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2096](#)

Raad van Bestuur van het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10

Wet openbaarheid bestuur (Wob) 10 lid 1 onder c, lid 2 onder e en g, lid 3

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 5 lid 1 onder c, 6 lid 1 onder c en e

WOB. VERZOEK. Gedeeltelijke inwilliging verzoek om informatie over overeenkomsten tussen LUMC en leveranciers medische hulpmiddelen. **AVG.** De AVG geeft geen invulling aan het recht op en beperkingen van toegang tot overheidsinformatie. De Wob gaat er vanuit dat bij de beoordeling van een verzoek om informatie het belang dat de verzoeker bij de informatie heeft in beginsel geen rol speelt. Het belang dat appellant sub 2 bij zijn verzoek zou hebben, namelijk om inzicht te krijgen in de afspraken in overeenkomsten die zijn gesloten tussen het LUMC en leveranciers, kan daarom geen rol spelen bij de beoordeling of de namen van medewerkers mochten worden gelakt. **PERSOONLIJKE LEVENSSFEER. OPENBAARMAKING NAMEN.** De enkele omstandigheid dat een medewerker van het LUMC hoogleraar en/of gerenommeerd onderzoek/wetenschapper is, en op zijn vakgebied in wetenschappelijke tijdschriften publiceert, betekent nog niet dat deze medewerker ook vanuit zijn functie bij het LUMC in de openbaarheid treedt. Daarbij is relevant of deze medewerker in de specifieke situatie als vertegenwoordiger van het LUMC optreedt. Daar is in beginsel sprake van als deze medewerker vanuit zijn functie bij het LUMC een bestuurlijke aangelegenheid behartigt en op basis van zijn positie van bestuurder of krachtens een volmacht of mandaat als vertegenwoordiger naar buiten treedt.

[...] De AVG

[...] 7.1. De Afdeling overweegt dat de AVG geen invulling geeft aan het recht op en beperkingen van toegang tot overheidsinformatie. De AVG heeft tot doel om natuurlijke personen te beschermen in verband met de verwerking van hun persoonsgegevens en het vrije verkeer van deze gegevens. De Staat moet zorgen dat de belangen van burgers niet nodeloos worden geschaad. Dit brengt mee dat informatie over burgers alleen openbaar wordt gemaakt als dat noodzakelijk is. Waar het de bescherming van de persoonlijke levenssfeer betreft is deze zorgplicht neergelegd in artikel 10, tweede lid, onder e, van de Wob. Ingevolge artikel 3, derde lid, van de Wob hoeft de verzoeker bij zijn verzoek geen belang te stellen. De Wob gaat er vanuit dat bij de beoordeling van een verzoek

om informatie het belang dat de verzoeker bij de informatie heeft in beginsel geen rol speelt. Anders dan het LUMC heeft aangevoerd, kan het belang dat [appellant sub 2] bij zijn verzoek zou hebben, namelijk om inzicht te krijgen in de afspraken in overeenkomsten die zijn gesloten tussen het LUMC en leveranciers, daarom geen rol spelen bij de beoordeling of de namen van medewerkers mochten worden gelakt.

7.2. Het betoog slaagt niet. [...]

[...] Treden hoogleraren en/of gerenommeerde onderzoekers/wetenschappers uit hoofde van hun functie naar buiten?

[...] 8.2. De enkele omstandigheid dat een medewerker van het LUMC hoogleraar en/of gerenommeerd onderzoek/wetenschapper is, en op zijn vakgebied in wetenschappelijke tijdschriften publiceert, betekent nog niet dat deze medewerker dus ook vanuit zijn functie bij het LUMC in de openbaarheid treedt. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is daarbij relevant of deze medewerker in de specifieke situatie als vertegenwoordiger van het LUMC optreedt. Daar is in beginsel sprake van als deze medewerker vanuit zijn functie bij het LUMC een bestuurlijke aangelegenheid behartigt en op basis van zijn positie van bestuurder of krachtens een volmacht of mandaat als vertegenwoordiger naar buiten treedt. Zoals het LUMC met juistheid heeft gesteld, zijn dat in dit geval leden van de Raad van Bestuur en divisie managers die overeenkomsten hebben getekend met derde partijen.

Zoals het LUMC ook met juistheid heeft gesteld, zijn dat niet de medewerkers die in de hoedanigheid van (arts)onderzoeker contracten 'voor gezien' hebben ondertekend. Zij zijn dan alleen bij een bepaald project betrokken op basis van hun wetenschappelijke of klinische expertise, maar zijn niet gemachtigd om het LUMC te vertegenwoordigen bij het sluiten van die overeenkomsten.

Zoals het LUMC verder met juistheid heeft gesteld, zijn dat ook niet de medewerkers waarvan in een overeenkomst is vermeld dat zij op een congres zullen spreken of een lezing zullen geven over een wetenschappelijk onderwerp. Uit de betreffende overeenkomsten volgt niet dat deze medewerkers een bestuurlijke aangelegenheid behartigen en op basis van een volmacht of mandaat als vertegenwoordiger van het LUMC naar buiten treden.

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hoogleraren en/of gerenommeerde onderzoekers/wetenschappers, die bekend staan als gezaghebbend in hun vakgebied, alleen al daarom uit hoofde van hun functie bij het LUMC naar buiten treden.

8.3. De rechtbank heeft ook ten onrechte overwogen dat het op de weg van het LUMC ligt om, indien het voornemens was om openbaarmaking van de namen te weigeren, te inventariseren hoe deze personen daar zelf tegenover stonden. Zoals het LUMC terecht heeft aangevoerd, bevat artikel 10, derde lid, van de Wob daartoe geen verplichting. Vergelijk: uitspraak van de Afdeling van 6 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3713](#).

8.4. Het LUMC heeft de namen, handtekeningen en functies van de personen die namens het LUMC overeenkomsten hebben ondertekend openbaar gemaakt. Zoals het LUMC terecht heeft aangevoerd, heeft zij de openbaarmaking van de namen, handtekeningen en parafen van haar medewerkers voor het overige terecht geweigerd. Het gaat hier om medewerkers die niet wegens hun functie in de openbaarheid treden dan wel in de specifieke situatie niet als vertegenwoordiger van het LUMC optreden. [appellant sub 2] heeft niet aannemelijk gemaakt dat het belang van de openbaarheid zwaarder weegt dan het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de betreffende medewerkers. Zoals het LUMC terecht heeft aangevoerd, geldt dat ook voor zover de in de overeenkomsten opgenomen functiebeschrijvingen en/of specialismen tot een specifieke medewerker herleidbaar zijn.

8.5. Het betoog slaagt. [...]

JnB 2026, 447

MK ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2093](#)

college van bestuur van de Universiteit Leiden.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 3:5, 3:9

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 1 aanhef en onder c, lid 2 aanhef en onder b, onder g, 11

Wet open overheid (Woo)

WOB. VERZOEK. Niet-verstrekken contractonderzoek en e-mailberichten tussen Nederlandse faciliteit voor elektronenmicroscopie (NeCEN) en farmaceutisch bedrijf en kostenoverzichten. VERGEWISPLICHT. De commissie krachtens artikel 33 van het Bestuurs- en beheersreglement van de Universiteit Leiden is geen adviseur zoals bedoeld in artikel 3:5 van de Awb. Artikel 3:9 van die wet is daarom niet van toepassing. Dat laat onverlet artikel 3:2 van de Awb met zich brengt dat het bestuursorgaan zich dient te vergewissen van de zorgvuldigheid van ieder onderzoek waarvan het de resultaten aan een besluit ten grondslag legt. Verwijzing naar ABRS 15-01-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:18](#), r.o. 5.2. FINANCIËLE BELANGEN. Het college heeft de overeenkomst, de kostenoverzichten en de financiële informatie in de e-mails mogen weigeren in verband met de financiële belangen van de universiteit, als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wob. In dit geval is deze informatie de uitkomst van onderhandelingen tussen de NeCEN en het farmaceutisch bedrijf. Openbaarmaking van die informatie zou er bij andere onderhandelingen die de universiteit geregeld voert, toe kunnen leiden dat de onderhandelingsruimte van de universiteit wordt beperkt. Dat schaadt de financiële belangen van de universiteit, in die zin dat de inkomsten die de universiteit nodig heeft kunnen teruglopen. Bij openbaarmaking bestaat het risico dat derden geen contracten meer zullen aangaan met de universiteit als de inhoud daarvan via de Wob (thans: de Woo) openbaar wordt. De rechtbank heeft ook terecht aannemelijk geacht dat de universiteit daarom rechtstreeks wordt geraakt in haar mogelijkheden om noodzakelijke inkomsten te verwerven. Voor de vraag of artikel 10, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wob kan worden toegepast is verder niet relevant of het college al dan niet een marktpartij is, nu deze uitzonderingsgrond betrekking heeft op financiële en economische belangen van bestuursorganen, zoals bedoeld in artikel 1a, eerste lid, onder c en d van de Wob. Deze uitzonderingsgrond heeft dus ook betrekking op het college.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:2094](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Politiegegevens

JnB 2026, 448

MK ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2066](#)

minister van Financiën.

Wet politiegegevens (Wpg) 28

Wetboek van Strafvordering (Sv) 552a

POLITIEGEGEVENS. VERWIJDERING GEGEVENS. VERHOUDING SV EN WPG. Alsnog toewijzing verwijderingsverzoeken. Er zijn geen aanwijzingen dat de wetgever heeft beoogd met de Wpg een ruimer vernietigingsrecht in zaken waarin de beklagregeling van artikel 552a Sv van toepassing is te bewerkstelligen dan voortvloeit uit het Wetboek van Strafvordering. Artikel 28, tweede lid, van de Wpg biedt dan ook geen aanvullende voorziening ten opzichte van artikel 552a Sv. Voor de vernietiging van strafvorderlijke gegevens bestaat een specifieke procedure via een rechtsgang bij de strafrechter. Deze in artikel 552a Sv bedoelde beklagrechter kan ook beoordelen of daadwerkelijk voldaan is aan zijn opdracht de gegevens te vernietigen, door die gegevens ontoegankelijk te maken. In de onderhavige situatie, waarin de vernietiging haar grondslag vindt in de beslissing van de strafrechter dat het (op appellant A en appellante B) betrekking hebbende klant dossier moest worden vernietigd, moeten appellant A en appellante B ook over de wijze van vernietiging van het klant dossier hun beklag doen bij de beklagrechter, en kunnen zij dat niet door het aanvechten van een besluit op grond van de Wpg bij de bestuursrechter.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2026, 449

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 30-03-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:2165](#)

directie van de RDW (de RDW), verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 (WVW) 48 lid 7

Regeling voertuigen 1.1, 5.6.0, 5.6.8, bijlage VIII 28, 29a

Aanwijzing meting snelheidsoverschrijdingen 2.1

WEGENVERKEERSWET. RIJVERBOD. BEVOEGDHEID. I.c. wordt geoordeeld dat de RDW niet bevoegd was tot het opleggen van een rijverbod op grond van artikel 48, zevende lid van de WVW. De in dit geval uitgevoerde gekalibreerde boordsnelheidsmeting voldoet niet aan de voorwaarden voor een rijproef. De RDW mocht daarom niet uitgaan van de zogenaamde WOK-melding van de politie en de daarin opgenomen gegevens. Artikel 2.1 van de Aanwijzing meting snelheidsoverschrijdingen vormt geen grondslag voor de gebruikte methode van een gekalibreerde boordsnelheidsmeting bij het opleggen van een rijverbod zoals bedoeld in artikel 48, zevende lid van de WVW. De wél in artikel 28 t/m 29a bijlage VIII bij de Regeling voertuigen voorgeschreven meting door middel van een bromfietsrollentestbank of een rijproef heeft niet plaatsgevonden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verordeningen

JnB 2026, 450

ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2073](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

VERORDENINGEN. LIGPLAATSVERGUNNING. BELANGHEBBENDE. Verlening ligplaatsvergunning voor woonschip. I.c. kan appellant niet worden aangemerkt als belanghebbende bij het besluit. Appellant heeft voorafgaand aan deze besluitvorming op geen enkele manier bij het college zijn interesse in de ligplaats kenbaar gemaakt. Er is dan ook niet gebleken dat zijn belang zich in voldoende mate onderscheidt van dat van een willekeurig ander. In bezwaar en beroep heeft hij slechts aangevoerd dat hij ook de wens had om een ligplaatsvergunning op die locatie te krijgen, maar dat is onvoldoende om als belanghebbende te worden aangemerkt. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 12-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2410](#) (r.o. 4.6). In de uitspraak van de ABRS, 24-06-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1456](#), wordt niet geoordeeld dat de intentie om de rechtmatigheid van een verdelingsprocedure bij eventueel schaarse vergunningen aan de orde te stellen op zichzelf maakt dat er belanghebbendheid moet worden aangenomen. In deze uitspraak is het belang van de betrokken partij primair ontleend aan het feit dat het ging om een concurrent die werkzaam was in hetzelfde marktsegment als de verkrijger van de vergunning. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 25-09-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3732](#) (r.o. 7.4). Deze situatie is niet gelijk te stellen aan de situatie bij niet-economische vergunningen voor particulieren zoals bij ligplaatsvergunningen voor bestaande woonboten. Bovendien geldt dat ook (potentiële) concurrenten hun belang moeten onderbouwen door aannemelijk te maken dat er concrete plannen zijn om in hetzelfde marktsegment werkzaam te zijn en dat er is aangevangen met de uitvoering van die plannen. Appellant heeft dat voor de ligplaatsvergunning niet gedaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 451

MK ABRS, 10-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1971](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. ETHIOPIË. OROMO. Appellant betoogt terecht dat de rechtbank het motiveringsgebrek ten onrechte heeft gepasseerd. De rechtbank heeft niet onderkend dat het standpunt van de minister dat appellant niet meer in de belangstelling staat van de Ethiopische autoriteiten niet in stand kan blijven, omdat zij motiveringsgebreken heeft geconstateerd in het standpunt van de minister over de geloofwaardigheid van de arrestaties. De vraag of appellant al dan niet eerder door de autoriteiten gearresteerd is, werkt immers door in de beoordeling van de geloofwaardigheid van de overige delen van het asielrelaas. Hiertoe is van belang dat appellant stelt te zijn mishandeld en zonder rechterlijke tussenkomst te zijn gedetineerd. Dat zijn daden van vervolging in de zin van artikel 3.36 van het VV 2000. Uit artikel 4, vierde lid, van de Kwalificatierichtlijn en artikel 31, vijfde lid, van de Vw 2000 volgt dat blootstelling aan vervolging of ernstige schade in het verleden een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel. Daar komt bij dat bij eerdere blootstelling aan vervolging of ernstige schade, de bewijslast naar de minister verschuift en hij moet motiveren waarom die zich niet opnieuw zal voordoen, zoals appellant terecht betoogt. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 december 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:6058](#), onder 10.2. Tot slot betoogt appellant, onder verwijzing naar het Algemeen ambtsbericht Ethiopië van januari 2024, terecht dat het door de rechtbank geconstateerde motiveringsgebrek ook doorwerkt in het standpunt van de minister dat niet aannemelijk is dat appellant in de negatieve aandacht staat door zijn politieke activiteiten en mogelijk een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer. Als appellant eerder is gearresteerd, is het immers mogelijk dat de Ethiopische autoriteiten hiermee bekend zijn en hem bij terugkeer in de gaten houden. Ook hierom heeft de rechtbank het motiveringsgebrek niet kunnen passeren.

JnB 2026, 452

MK ABRS, 15-04-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2025](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De minister betoogt terecht dat de rechtbank van een onjuiste bewijslastverdeling is uitgegaan en hem een te vergaande onderzoeksplicht heeft opgelegd. Ingevolge artikel 31 van de Vw 2000 is het aan een vreemdeling om zijn identiteit, nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. [...] Het door de rechtbank toegepaste criterium dat niet kan worden uitgesloten dat in de andere lidstaten verwarring is ontstaan, past niet in die gebruikelijke bewijslastverdeling. De minister stelt in dat verband terecht dat, voor zover er al uit moet worden gegaan van verwarring bij de Nederlandse autoriteiten over de geboorteplaats van betrokkene, dat niet betekent dat dit ook het geval is geweest bij de autoriteiten van Zweden, Duitsland en Frankrijk. De rechtbank heeft voorts niet onderkend dat betrokkene zelf geen

aanknopingspunten heeft gegeven voor het oordeel dat daar daadwerkelijk sprake van is geweest, terwijl het wel aan hem is om dat te doen. Dit geldt temeer, omdat betrokkene heeft verklaard dat hij in zowel Duitsland als Zweden een volledige asielprocedure heeft doorlopen en dat hij zichzelf in staat acht om Duits en Zweeds te spreken. De minister stelt terecht dat daarom in beginsel mag worden aangenomen dat betrokkene voldoende de gelegenheid heeft gehad om - al dan niet met hulp van een rechtsbijstandsverlener - mogelijkheden te verkennen en te benutten om de volgens hem onjuiste registraties recht te zetten. Er is niet gebleken dat betrokkene dat heeft geprobeerd en hij heeft ook niet uitgelegd waarom dat in zijn geval niet mogelijk was. Tot slot voert de minister terecht aan dat de overweging van de rechtbank - dat er mogelijk verwarring is ontstaan over de regio Somalië en het gelijknamige land - geen verklaring biedt voor de omstandigheid dat betrokkene ook eenmaal als staatloos staat geregistreerd.

JnB 2026, 453

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 24-03-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:6694](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De minister heeft voldaan aan zijn verplichting om ten volle rekening te houden met de beslissing van Griekenland om eiser een vluchtelingenstatus toe te kennen. Ook heeft de minister zijn standpunt over de ongeloofwaardigheid van eisers asielmotieven deugdelijk gemotiveerd. Maar het standpunt dat eiser wegens het behoren tot de Hazara-bevolkingsgroep geen risico loopt bij terugkeer heeft de minister niet van een deugdelijke motivering voorzien. Daarom is het beroep gegrond en kunnen de besluiten tot weigering van de asielaanvraag en een reguliere verblijfsvergunning en het terugkeerbesluit geen standhouden.

Heeft de minister deugdelijk gemotiveerd dat Hazara niet als risicoprofiel kunnen worden aangemerkt?

10. Eiser betoogt dat de minister zijn standpunt dat eiser bij terugkeer naar Afghanistan vanwege het behoren tot de Hazara-bevolkingsgroep niet te vrezen heeft voor de Taliban niet deugdelijk heeft gemotiveerd. Eiser is in Griekenland vanwege zijn Hazara-afkomst in het bezit gesteld van een vluchtelingenstatus. Door de minister is onvoldoende onderbouwd dat de situatie in Afghanistan voor Hazara's sindsdien is verbeterd in de zin dat het vervolgingsrisico is verdwenen of kleiner is geworden. Daarnaast heeft de minister bij de beoordeling van het risico onvoldoende betrokken dat eiser vanaf vijfjarige leeftijd altijd buiten Afghanistan heeft gewoond, dat hij in Afghanistan geen netwerk heeft en dat hij afkomstig is uit de provincie Daikundi, waar de Hazara een minderheid zijn.

10.1. De minister heeft zich, onder verwijzing naar het landgebonden asielbeleid in paragraaf C7/2.3.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000, op het standpunt gesteld dat personen behorend tot de Hazara-bevolkingsgroep niet zijn aangemerkt als risicoprofiel. Volgens de minister is, gelet op het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2023 (ambtsbericht), de situatie van Hazara in Afghanistan in vergelijking met die ten tijde van de statusverlening in Griekenland zodanig veranderd dat niet wordt aangenomen dat iedereen die behoort tot de Hazara bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen heeft voor vervolging dan wel ernstige schade. Dat betekent dat eiser op basis van persoonlijke omstandigheden aannemelijk moet maken dat hij bij terugkeer te vrezen heeft vanwege het behoren tot de Hazara. Volgens de minister is eiser daarin niet geslaagd, omdat hij geen concrete en reële vrees in dit kader naar voren heeft gebracht.

10.2. De rechtbank stelt vast dat de minister zijn standpunt dat eiser bij terugkeer naar Afghanistan, als Hazara, niet te vrezen heeft voor vervolging dan wel ernstige schade in de eerste plaats baseert op de, uit het ambtsbericht blijkende, gewijzigde situatie van Hazara onder het Taliban-regime. Dat standpunt, dat ook ten grondslag ligt aan het met WBV 2024/5 gewijzigde landgebonden asielbeleid, kan de rechtbank niet zonder meer volgen. Hiertoe overweegt de rechtbank als volgt.

10.3. In het ambtsbericht staat dat de Hazara's de bevolkingsgroep in Afghanistan zijn die traditioneel het meest te lijden had onder discriminatie, vooroordelen, racisme en etnisch geweld. Deze rancune was gebaseerd op etniciteit en/of religie. Sinds de machtsovername door de Taliban zijn de historisch sterke anti-Hazara sentimenten nog steeds aanwezig. Het gerichte geweld dat tegen Hazara en/of Sjiïeten wordt gepleegd, komt van de kant van de Islamitische Staat in de Provincie Khorasan (ISKP) en niet in algemene zin van de zijde van de Taliban. Ongeveer 10 tot 15 procent van de Afghaanse bevolking is sjiïtisch en daarvan is circa 90% Hazara. Bij geweldsincidenten vielen van 30 augustus 2021 tot 30 september 2022 bij 22 geregistreerde aanvallen op burgers (waarvan 16 aanvallen op Hazara's betrof) ten minste 334 doden en 631 gewonden. Gelet op de schaal van deze daden en het aantal slachtoffers, afgezet tegen de totale bevolking kan hieruit, net als de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 18 december 2019, niet worden afgeleid dat Hazara als groep in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebben en/of systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen.

10.4. Dat de situatie van Hazara in Afghanistan in vergelijking met de situatie ten tijde van de statusverlening in Griekenland in positieve zin is veranderd volgt de rechtbank echter niet. Uit het ambtsbericht volgt onder het kopje 'situatie Hazara's in vergelijking met vóór de machtsovername' dat volgens UNAMA veel aanvallen, waaronder zelfmoordaanslagen en geïmproviseerde explosieven op burgers, gericht tegen sjiïtische moslims, met name etnische Hazara's plaatsvinden. Dit komt, aldus het ambtsbericht, overeen met de waargenomen trend van de afgelopen jaren. Ook blijkt daaruit dat UNAMA melding heeft gemaakt van een heropleving van dergelijke aanslagen tegen de Hazara-gemeenschap. Volgens een bron is de situatie van Hazara's duidelijk slechter dan vóór de machtsovername van de Taliban. Zij worden nog steeds gediscrimineerd in de samenleving, waren doelwit van een groter aantal aanslagen dan voorheen en kunnen niet rekenen op daadwerkelijke bescherming door de overheid. Volgens een andere bron waren er sinds de machtsovername meer aanvallen van ISKP op Hazara's.

10.5. De rechtbank leidt uit het ambtsbericht niet af, zoals de minister doet, dat de positie van Hazara in Afghanistan onder het Taliban-regime is verbeterd. De minister is daarom bij de beoordeling of eiser bij terugkeer naar Afghanistan op grond van zijn Hazara-etniciteit risico loopt uitgegaan van een onjuist uitgangspunt. Daarbij komt dat de minister in de beoordeling van de door eiser gestelde vrees niet alle door hem naar voren gebrachte individuele omstandigheden heeft betrokken. Eiser heeft aangevoerd dat hij een zeer korte tijd in Afghanistan heeft verbleven: hij is op vijfjarige leeftijd uit Afghanistan vertrokken en heeft sindsdien, met uitzondering van een korte periode van een week, altijd in het buitenland gewoond. Eiser heeft ook aangegeven wegens zijn verblijf in Iran niet over een netwerk in Afghanistan te beschikken. Verder heeft eiser verklaard dat hij afkomstig is uit de provincie Daikundi, waar de Hazara een minderheid zijn. De rechtbank is van oordeel dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd dat eiser vanwege de combinatie van de genoemde individuele factoren in samenhang bezien, daarbij in aanmerking genomen de niet wezenlijk gewijzigde positie van Hazara in Afghanistan onder het Taliban-regime, niet heeft te vrezen voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Daarom is het besluit van 4 februari 2025 niet in overeenstemming met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De

beroepsgrond slaagt. Het beroep is, voor zover gericht tegen het besluit van 4 februari 2025, gegrond en dit besluit dient te worden vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 454

HvJEU (Vijfde kamer), 16-04-2026, [ECLI:EU:C:2026:301](#)

Danané e.a.

Richtlijn 2013/32/EU 43

PROCEDURERICHTLIJN. GRENSPROCEDURE. Procedure die wordt toegepast in een plaats van bewaring die geografisch is gelegen op het grondgebied van een lidstaat, maar door het nationale recht wordt gelijkgesteld met een plaats aan de grens. Toegang tot het grondgebied van die lidstaat na een termijn van vier weken.

Het Hof (Vijfde kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 43 van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat een procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat aan de grens of in een transitzone wordt ingediend door een verzoeker die tijdens deze procedure in bewaring wordt gehouden in een plaats op het grondgebied van de betrokken lidstaat die geografisch niet nabij de grens van die staat is gelegen, maar die door de nationale regelgeving wordt gelijkgesteld met een plaats nabij de grens, binnen de werkingssfeer van artikel 43 valt.
- 2) – Artikel 43 van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming na het verstrijken van de in artikel 43, lid 2, van die richtlijn bepaalde termijn van vier weken niet langer binnen de werkingssfeer van artikel 43 valt, maar binnen die van de andere bepalingen van deze richtlijn.
  - Richtlijn 2013/32 verzet zich er niet tegen dat dezelfde plaats van bewaring, in het kader van een procedure ter behandeling van een verzoek om internationale bescherming, aanvankelijk wordt gelijkgesteld met een „plaats [...] in het grensgebied” en vervolgens, nadat de verzoeker toestemming heeft gekregen om het grondgebied binnen te komen wegens het verstrijken van de in artikel 43, lid 2, van die richtlijn gestelde termijn van vier weken, wordt beschouwd als een „plaats op het grondgebied”. De betrokken lidstaat moet er evenwel voor zorgen dat deze verzoeker uiterlijk bij de vaststelling van de beslissing om hem op grond van artikel 8 van richtlijn 2013/32/EU [...] in bewaring te houden, in kennis wordt gesteld van de wijziging van zijn rechtssituatie, namelijk dat hij als gevolg van het verstrijken van die termijn toestemming heeft om het grondgebied binnen te komen en, in voorkomend geval, dat hem het in artikel 6, lid 1, van richtlijn 2013/33 bedoelde document of, overeenkomstig artikel 6, lid 2, van deze richtlijn, een gelijkwaardig bescheid wordt verstrekt.
  - Artikel 43 van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat de voortzetting van de bewaring van de verzoeker om internationale bescherming en de verandering in de juridische kwalificering van de plaats van die bewaring overeenkomstig de nationale regelgeving, na het verstrijken van de in artikel 43, lid 2, van deze richtlijn gestelde termijn van vier weken, op zich geen invloed hebben op de bevoegdheid van de beslissingsautoriteit, met dien verstande dat het verstrijken van deze termijn tot gevolg heeft dat de materiële en temporele beperkingen die voortvloeien uit dat artikel 43 niet langer van toepassing zijn.

3) Artikel 31, lid 7, en artikel 43 van richtlijn 2013/32 moeten aldus worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staan dat, ten eerste, de beslissingsautoriteit na het verstrijken van de in lid 2 van dat artikel 43 gestelde termijn van vier weken de in het kader de grensprocedure aangevangen behandeling van een verzoek om internationale bescherming met voorrang voortzet, ook wanneer de verzoeker in bewaring blijft om de reden van artikel 8, lid 3, onder b), van richtlijn 2013/33 en, ten tweede, deze autoriteit zich baseert op onderzoeksstappen die tijdens deze procedure zijn verricht, mits de in hoofdstuk II van richtlijn 2013/32 genoemde fundamentele beginselen en waarborgen in elk stadium van de behandeling van dat verzoek in acht worden genomen en, met betrekking tot deze voortzetting van de bewaring, aan alle vereisten van de artikelen 8 en 9 van richtlijn 2013/33 wordt voldaan.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2026, 455

HvJEU, Conclusie A-G, J. Richard De La Tour, 16-04-2026, [ECLI:EU:C:2026:319](#)

Axel Dris.

VWEU 18, 21

Richtlijn 2004/38/EG

VERBLIJFSRICHTLIJN. De artikelen 18 en 21 VWEU moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling die studenten die hun middelbare onderwijs, afgesloten met het behalen van het middelbareschooldiploma, geheel of grotendeels in België hebben gevolgd, terwijl zij in een andere lidstaat woonachtig zijn, niet gelijkstelt met ingezetenen van België, teneinde het aantal niet-ingezetenen te beperken dat zich voor het eerst kan inschrijven voor de studie geneeskunde aan instellingen voor hoger onderwijs.

[Naar inhoudsopgave](#)